

Arrest

nr. 140 122 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn. Verzoeker verklaarde zich voor het eerst vluchteling op 12 december 2011. Zijn asielaanvraag werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in beroep afgewezen bij arrest nr. 97 873 van 26 februari 2013.

1.2. Op 17 november 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn van Loko afkomst. Op 12 december 2011 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 16 oktober 2012. Op 9 november 2012 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 97873) van 26 februari 2013. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 17 november 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag aflegde, namelijk uw verklaarde vrees voor de Sierraleoonse autoriteiten naar aanleiding van een incident tussen SLPP-aanhangers en APC-leden op 9 september 2011 in de stad Bo. Verder haalt u aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Sierra Leone de gevolgen vreest van de ebola-epidemie. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een brief van uw advocaat en 2 internetartikels neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw verklaarde vrees voor de Sierraleoonse autoriteiten naar aanleiding van een incident tussen SLPP-aanhangers en APC-leden op 9 september 2011 in de stad Bo, moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd.

Zo stelde de RvV onder andere: "Er kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beroept op feiten in Bo maar zijn profiel aanpast naarmate doorgevraagd wordt en hij geconfronteerd wordt met zijn onwetendheden", "[...] verklaringen die dermate oppervlakkig gebrekkig zijn dat ze niet kunnen aantonen dat verzoeker de voorgehouden feiten in werkelijkheid heeft ervaren", "verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van het CGVS, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind" (zie arrest RvV 26 februari 2013, nr. 97.873).

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige tweede asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt (zie verklaring meervoudige aanvraag, punt 15 en 18) die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor de ebola-epidemie in Sierra Leone (zie verklaring meervoudige aanvraag, punt 17 en 20), moet dan weer het volgende opgemerkt worden: In het kader van uw tweede asielaanvraag haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in

zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat “om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen”.

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 §2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst. In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijft op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u **neergelegde documenten** betreft moet het volgende opgemerkt worden. In de brief van uw advocaat Van De Sijpe wordt het statuut van subsidiaire bescherming aangevraagd omdat Sierra Leone zwaar getroffen werd door een ebola-epidemie. Hierboven werd echter reeds uiteen gezet waarom in deze context van de ebola-epidemie geen subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. De 2 neergelegde internetartikels geven informatie betreffende de ebola-epidemie in Sierra Leone. Deze informatie wordt niet betwist, maar voegt verder geen relevante informatie toe aan uw relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit "een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht alsook schending op het verbod op non-refoulement en artikel 57/6/2 Vw., doordat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat verzoeker geen nieuwe element naar voren heeft gebracht die de kans groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt". Verzoeker beroept zich tevens "op een tweede middel, m.n. de schending van artikel 48/4 Vw., van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, aangezien uit de voorhanden zijnde informatie blijkt dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op het reëel risico op ernstige schade".

2.2. Verzoekers betoog is er op gericht te stellen dat hij niet kan terugkeren naar Sierra Leone omwille van de ebola-epidemie. "Voor verzoeker is het risico reëel dat hij slachtoffer wordt van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de Ebola-epidemie. Geheel ten onrechte werd onderhavige asielaanvraag niet in overweging genomen, niettegenstaande verzoeker duidelijk een geloofwaardig en nieuw element heeft aangereikt om zijn vrees voor terugkeer duidelijk te maken."

Verzoeker meent dat zijn refoulement een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM: "Zelfs wanneer niet zou worden aanvaard dat verzoeker nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, moet verwerende partij in overeenstemming met artikel 57/6/2 Vw. op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement". "In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola.(...) Nochtans heeft verzoeker bij schrijven van zijn raadsman dd. 18.11.2014 afdoende (met verwijzingen naar actuele internetartikelen) aangetoond dat de epidemie ver van onder controle is en op dit moment hele gemeenschappen uitroeit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is niet alleen in strijd met artikel 3 EVRM, doch ook met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie."

Verzoeker wijst er op dat "Sierra Leone zwaar getroffen is met een Ebola-epidemie. Ebola is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.⁷ De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Ebola bedraagt meer dan 50 %". Hij ondersteunt dit met verklaringen van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, met statistieken van de Wereldgezondheidsorganisatie van 23 oktober 2014 en de European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) van 29 september 2014. Voorts citeert verzoeker de VN resolutie met betrekking tot Ebola: Resolution 2177 (2014) aangenomen door de Veiligheidsraad op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend en de noodzaak om internationale maatregelen te nemen en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Verzoeker meent dan ook dat "Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat verzoeker zich niet kan beroepen op subsidiaire bescherming. Subsidiaire

bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.(...)

Het loutere feit dat artikel 48/4 Vw. niet exact overeenstemt met artikel 3 EVRM verhindert verwerende partij niet om toch bescherming te bieden met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

Verwerende partij verwijst naar artikel 48/5 en houdt voor dat het risico louter moet kunnen worden toegeschreven aan de vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in par. 1.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie. (...)

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgde door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, vernieuwbaar. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Ook de bewering van verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat de beschermingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 Vw. niet in staat zijn om daadwerkelijke bescherming te bieden, is geenszins correct. Verzoeker heeft aan de hand van diverse internetverwijzingen aangetoond dat het aantal doden op vandaag nog steeds stijgt.

Van een mogelijkheid tot daadwerkelijke bescherming van de bevolking door de autoriteit in het land van herkomst is nog geen sprake. Er is immers nog geen vaccin beschikbaar. Dit bevindt zich nog steeds in de testfase."

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een brief van zijn advocaat neer met 2 internetartikels.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van

een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.6. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.7. De Raad stelt vast dat hoewel verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag initieel steunde op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, hij op dit punt niet meer ingaat in zijn verzoekschrift. De Raad ziet dan ook geen reden om zijn oordeel te wijzigen op het punt van verzoekers vrees voor de Sierraleonse autoriteiten omwille van een incident tussen de SLPP en APC zoals uiteengezet in het arrest van 26 februari 2013, nr. 97 873, waar ook de bestreden beslissing naar verwijst met name: *“Er kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beroept op feiten in Bo maar zijn profiel aanpast naarmate doorgevraagd wordt en hij geconfronteerd wordt met zijn onwetendheden”, “[...] verklaringen die dermate oppervlakkig en gebrekkig zijn dat ze niet kunnen aantonen dat verzoeker de voorgehouden feiten in werkelijkheid heeft ervaren”, “verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van het CGVS, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind”* (zie arrest RvV 26 februari 2013, nr. 97 873). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vervolgd werd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker richt zich in zijn verzoekschrift louter op het ebolavirus in zijn land van herkomst en op zijn persoonlijke vrees door dit virus te worden getroffen.

2.9. De Raad benadrukt in dit verband dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar Sierra Leone, land dat actueel getroffen wordt door een uitbraak van het ebolavirus, geen situatie betreft die aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.10. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houdt de vrees om besmet te worden door het ebolavirus immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli.

2.11. In de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming wordt bovendien het volgende overwogen *“(35) Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel*

van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”

2.12. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

2.13. Het ebolavirus gaat niet uit van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

2.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat een discriminatie bestaat tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie, dat dit onderscheid niet verzoenbaar is met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 *juncto* de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in geval van terugkeer naar hun land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, dat de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie niet op objectieve en redelijke wijze gerechtvaardigd is en dat ook de proportionaliteitstoets de onredelijkheid van de situatie aantoon, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoon dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is niet het geval voor personen die internationale bescherming inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uitgaand van of veroorzaakt door de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet enerzijds en personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt anderzijds.

2.15. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat van of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet louter te wijten is aan een lacune in de Belgische wetgeving, maar volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en in overeenstemming is met de bepalingen van het Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.16. Gelet op het voorgaande, kan de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 *juncto* de artikelen 2 en 3 EVRM omdat de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of voor zijn leven in

geval van terugkeer naar zijn land van herkomst anders behandeld wordt afhankelijk van de oorzaak van deze vrees, niet worden aangenomen.

2.17. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde uitspraken van het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het *“European Center for Disease Prevention and Control”*, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veilighedsraad, *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”* en rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en het Grondwettelijk Hof vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken slechts gericht is aan reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

2.18. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs.

2.19. De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een asielaanvraag ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepalingen kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.20. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen dan ook bij waar deze het volgende overweegt: *“In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

2.21. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-Generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.22. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.23. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.24. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomende onderzoeksdaden, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.25. De overige elementen en middelen, in zoverre al ontvankelijk aangevoerd, kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK